

LBRIS

We know
books

Protos. NICODIM MĂNDIȚĂ

UCIDEREA
ȘI SINUCIDEREA
ESTE PĂCAT!

Editura AGAPIS
București - 2023

Noi ne vom duce de aici mai devreme sau mai târziu, dar, dacă reușim să lăsăm urmașilor cât mai multe cărți sfinte, le lăsăm o zestre de mare valoare pentru ei și pentru cei care vor veni după ei.

Protos. Nicodim Mândiță

Difuzare:

EDITURA

Tel. Mobil: **0733 58 00 00**

editura.agapis@gmail.com

Cărțile pot fi comandate online la adresa

www.edituraagapis.ro

sau de la Librăria Editurii Agapis,
din strada Mențiunii Nr. 7, Sector 2, București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NICODIM MÂNDIȚĂ, protosinghel

Uciderea și sinuciderea este păcat! / protos.

Nicodim Mândiță. - București : Agapis, 2023

ISBN 978-606-8654-92-8

SĂ NU UCIZI

Uci-gaș de oameni din început a fost diavolul, căci el n-a rămas în adevăr și pentru că nu este adevăr într-însul (Ioan 8, 44). Păcatul uciderii izvorăște din copleșirea urâciunii. Aceasta o arată și Dumnezeuasca Scriptură, zicând: „Tot cel ce nu iubește pe fratele său, petrece în moarte. Tot cel ce urăște pe fratele său ucigător de oameni este și știți, că tot ucigătorul de oameni nu are viață veșnică întru dânsul petrecând...” (I Ioan 3, 13-15; 2, 9-11).

Luarea vieții aproapelui aparține numai lui Dumnezeu. Păcatul față de dragostea către aproapele culminează înucidere. Totuși, sinuciderea este mai gravă decâtuciderea. Epitimia sau canonul pentru păcatul uciderilor, ce se dă și sinucigașilor, e așa de mare, greu și copleșitor, încât însuși Dumnezeu în

LIBRIS | We know books

porunca aceasta a Decalogului, poruncește tuturor a se feri din răspuțeri de el, zicând: „Să nu ucizi” (Ieș. 20, 13; comp. Num. 35, 33-34; 2 Lege 5, 17; 19, 10; Ier. 7, 6; 22, 5; Mt. 5, 21-26; 19, 18; Rom. 13, 9; Iac. 2, 11; Mărt. Ort. într. 63; 64; Carte f. f. de suflet, o. c. pg. 72-73).

Dumnezeu arată în Sfânta Scriptură, că păcatul ucigașilor e așa de mare, încât aceștia numai prin sângele lor se pot spăla de el (Fac. 9, 6; Num. 35, 33; II Împ. 4, 11; III Împ. 3, 23; 21, 19; Prov. S. 1, 18; Mt. 26, 52; Apc. 13, 10).

Uneori, după mila lui Dumnezeu se poate șterge și prin alte grele canonisiri. Aceștia după săvârșirea păcatului uciderii, cad sub greu blestem, în vaiete groaznice, în pedepse înfricoșate și în lipsirea de Împărăția lui Dumnezeu (Fac. 4, 11; Ez. 26, 4-9; Fac. 4, 12-13; Ez. 7, 23-29; Gal. 5, 21; I Ioan 3, 4-5; Apc. 21, 8; 22, 15).

Împotriva poruncii acesteia greșesc cei ce omoară pe cineva trupește, sau cu mâna lor, sau prin alții, sau cu sfat, sau cu ajutorul și îndemânarea lor. Cei care omoară pe cineva sufletește, precum sunt ereticii, învățătorii

cei mincinoși, care dau în lume învățături potrivnice Ortodoxiei și toți creștinii aceia care pricinuesc sminteală altora cu pilda vieții lor stricate și rele. Cei care în vremea ciumei și altor boli molipsitoare știindu-se că sunt molipsiți, se amestecă cu ceilalți și-i molipsesc. Cei ce se omoară singuri și pe scurt, toți cei care se aruncă pe sineși în primejdii. La această poruncă se aduce și mânia, zavistia și celelalte patimi care sunt pricinuitoare de ucidere. Încă greșește și dacă cineva a poftit răul aproapelui, s-a bucurat de ticăloșiile lui; de l-a zavistuit și s-a mâhnit de binele lui; de are vrajbă cu altul și poștește să-i facă răsplătire ; de a nu ierta pe vrăjmașul său, sau nu a cerut iertare de la el; dacă a gonit pe săraci cu cuvinte ocărătoare; de a dat buruieni ca să lepede femeia copilul; de a ținut parte celor răi; de a pus sminteală și a pricinuit vrajbe; de a bătut pe cineva, sau a rănit; de a mustrat pe cineva, fără dreptate, din mânie și nu din dragoste. De a luat stăpânire de dascăl, judecător, doctor, Preot, Duhovnic, Arhiereu, sau

de boier, nefiind vrednic, sau a făcut pe alții nevrednici de au luat; de s-au vătămat din multă mâncare și beție, sau din poftele trupești și alte necuviințe (Carte f. f. de suflet o. c. pg. 21-28).

Cunoscând greutatea și grozăvia acestui păcat, să ne cercetăm bine știința și văzând cu ce am călcat această poruncă, să răspundem la toate cu câte ne-am făcut vinovați la acestea, după întrebările următoare:

Am gândit să mă răzbun asupra vrăjmașilor care mi-au făcut rău?

Gândul acesta e o zăzanie a diavolului, pe care fiecare creștin trebuie a o lepăda desăvârșit din mintea și ființa sa, spre a scăpa de păcatul uciderii.

„Oricine urăște pe fratele său este ucigaș de oameni și știți că orice ucigaș de oameni nu are viață veșnică, dăinuitoare în El. Cine zice că este în lumină și pe fratele său îl urăște, acela este în întuneric până acum. Cine iubește pe fratele său

rămâne în lumină și sminteală nu este în el.” (I Ioan 3, 15; 2, 9-10; comp. Mt. 5, 21-22; 15, 18-19).

Cei învrăjbiți, în timpul învrăjbirii, sunt depărtați de Sf. Biserică. Și dacă moare unul dintr-înșii, cel rămas se canonisește un an și în 40 de zile să meargă la mormântul mortului și să-i zică: *„Iartă-mă, frate, și pe tine Dumnezeu să te ierte”* (Prav. Mare; glava 168).

Gândurile rele sunt rădăcina lucrărilor păcatului. Gândurile rele se fac de la demoni, mai întâi învoiri apoi lupte, apoi înălțări de sineși, care duc la căderi în grele păcate. Așa și Cain a gândit rău asupra fratelui său Abel și apoi l-a ucis. Isav gândea să ucidă pe fratele său Iacob. Avesalom a gândit rău asupra fratelui său Ammon și ucigându-l s-a prăpăstuit în pierzare groaznică. Căpeteniile iudeilor au gândit rău asupra Mântuitorului și ucigându-l, s-au prăbușit în pierzare vremelnică și veșnică.

Privitor la stăpânirea gândurilor rele, Psalmistul ne sfătuiește așa: *„Mâniați-vă, dar nu greșiți. Cele ce ziceți (cu gând rău), în ini-*

mile voastre, întru așternuturile voastre vă umiliți. Jertfiți jertfa dreptății și nădăduiți spre Domnul” (Ps. 4, 4-5;). De asemenea și Mântuitorul înfierează gândurile rele, zicând: „Pentru ce cugetați rele în inimile voastre?... Iar cele ce ies din gură pornesc din inimă și acelea spurcă pe om. Căci dinăuntru, din inima omului, ies cugetele cele rele, desfrânările, hoțiile, uciderile, adulterul, lăcomiile, vicleniile, înșelăciunea, nerușinarea, ochiul pizmaș, hula, trufia, ușurătatea. Toate aceste rele ies dinăuntru și spurcă pe om...” (Mt. 9, 4; 15, 18-20; Mc. 7, 20-23; comp. F. Ap. 5, 1-11). Și în cetate nu va intra – mărturisește Sf. Ioan Teologul – nimic pângărit și nimeni care e dedat cu spurcăciunea și cu minciuna, ci numai cei scriși în Cartea vieții Mielului” (Apc. 21, 27).

Fă-te mort în a gândi rău despre aproapele tău. A spus avva Pimen, că un frate l-a întrebat pe avva Moise cu ce fel de chip se omoară omul pe sine pentru aproapele. Și i-a zis bătrânul: de nu va pune omul în inima sa, cum că

se află în mormânt de trei zile, nu ajunge la cuvântul acesta.

Zis-a avva Moise că trebuie omul să moară față de prietenul său, ca să nu-l judece întru ceva. Iarăși a zis că este dator omul să se omoare pe sine de tot lucrul rău, mai înainte de a ieși din trup, ca să nu facă rău vreunui om (Pateric pg. 145, 11-13-14).

Vrăjmășia. Epifanie, Episcopul din Salamina scrie către Sf. Ilarie: „Nu e permis nimă-nui să se culce cu vrăjmășia în suflet cauzată de mine; asemenea nici eu nu m-am culcat având gânduri vrăjmașe contra cuiva, căci vrăjmășia nu umblă nicipând singură, ci însoțită de nenumărate păcate” (O mie pilde).

Sfânta Cruce e semnul iertării. Împăratul Ludovic al XII-lea, mai înainte de suirea sa pe tronul Franței, la 1498, își făcuse un catalog cu prietenii și dușmanii lui, căci, ca tot omul, avea și prieteni și dușmani. Suindu-se pe tron, sfetnicul său, i-a arătat catalogul cu dușmanii săi. Atunci el a pus câte-o cruce

lângă numele fiecărui dușman. Dușmanii săi cum auziră de acest lucru, au crezut că semnul Crucii pus de împăratul, înseamnă, că el le va tăia capetele și de groază fiecare și-a luat lumea în cap. Au fugit care încotro au putut. Unii s-au ascuns prin pustietăți, alții au trecut peste hotare. Ei însă s-au înșelat, căci împăratul le-a dat de veste, că de aceea a pus semnul Crucii lângă numele lor, fiindcă i-a iertat. Auzind acea veste bună, a venit fiecare iarăși acasă cu bucurie.

Dușmanii împăratului au învățat prin spaimă că, Crucea nu înseamnă numai suferințele omului pe pământ, ci ea între altele ne mai aduce aminte, că precum Mântuitorul a suferit chinurile cele mai mari, spre a ne ierta de păcate, așa și noi să uităm necazurile și să iertăm pe cei care ne-au greșit.

„De veți ierta oamenilor greșelile lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru, Cel Cereșc” (Mt. 6, 14; Predici Dr. Episc. Gh. Comșa).

Piatra îndurării. Un om bogat aruncă cu o piatră într-un lucrător sărac, de care

se legase în ceartă. Săracul luă piatra, o puse în buzunar și zise:

– O să vină o vreme când voi putea da și eu în el cu piatra aceasta! Bogatul prin îngâmfare, trândăvie și risipă, ajunsese cerșetor și trecu odată rupt și zdrențaros pe la coliba săracului. Atunci lucrătorul scoase piatra voind să arunce asupra acelu nefericit. Însă deodată se opri și zise:

– Acum văd că omul nicicând nu se poate răzbuna. Că, dacă dușmanul nostru e puternic și avut, nu-i bine să te răzbuni; iar dacă-i nefericit și sărac, răzbunarea ar fi un lucru prea crâncen. Oricum ar fi, vorba e, că, răzbunarea niciodată nu este un lucru cinstit și creștinesc.

Să nu râvnești la răzbunare, de vrei din ceruri îndurare (1000 ist. p. copii).

Un testament grăitor. Un om credincios avusese să sufere o viață întreagă pe urma unui vecin necredincios și rău. Nu trecea de la Dumnezeu o singură zi fără